

dyppede den i Saltkarret og satte sine skinnende hvide Tænder i den.

„De er virkelig modig, Frøken Nanny! Veed De, hvem det var, der i dette Øjeblik forlod mig?“

„Ja, det var jo Hr. Sidenius. Hans Stemme tager man virkelig ikke fejl af.“

„Og det siger De saadan ganske rolig. Sæt nu, at De var kommen blot to Minutter senere, — saa var De løbet lige i Armene paa ham.“

„Nu ja, det havde maaske været ganske behageligt.“

Dyhring truede smilende ad hende med Fingren.

„Slemme — letsindige — henrivende Frøken Nanny! Hvad skal man dog tænke om Dem?“

„Aa —,“ sagde hun og gav sig til at mønstre alle Retterne paa Bordet. „De skal tænke, at jeg er gruelig sulten, og at jeg kunde have den største Lyst til at spise Frokost hos Dem ... her er saa mange lækre Sager. Ym ... Gaaseleverpostej! Min Livret ... Naa, men lad os komme til Forretningerne,“ afbrød hun sig selv, viskede sig om Munden med hans Serviet og rejste sig. „Veed De, at det idag er sidste Dag, „Bakken“ er aaben for i Sommer? Og skammer De Dem ikke en lille Smule over ikke en eneste Gang at have tilbudt to unge uskyldige Piger Deres Gelejdelse derop? De veed dog, vi maa ikke gaa der alene for vore Mama'er.“

„Men Herregud, hvad vil De paa Bakken?“

„Hvad vi vil der? ... Olga, hører du! Hr. Dyhring er naiv, han spørger, hvad vi vil der! Vi vil mere os, naturligvis! Vi vil høre paa Lirekasserne og køre paa Karussel og spise varme Vafler og se paa Ildmanden og paa den fede Dame —.“

„Naa, ikke lidt mere?“

„Jo, saa vil vi høre paa Syngepigerne og danse paa den aabne Estrade ... Men først og fremmest vil jeg have en Skrigeball. En rigtig rød og væmmelig Skrigeball, der kan sige Bæ—æh! At De veed det!“

Dyhring, der med sammenknebne Øjne havde betragtet den unge Piges svulmende Bryster og hvide Arme, som skimtedes